

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Itinerariul straniu al locurilor bântuite din România :
docu-drame și mituri contemporane însoțite de consemnări
din presă** / Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-270-5

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Eurobusiness

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-270-5

Itinerariul straniu al locurilor bântuite din România

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Vârcolacul de la Poeni, un sat bântuit de lupi
cu puteri paranormale / 7

Fantoma frumoasei franțuzoaice și comorile
din conacul de la Urlați, loc al unor orgii erotice
de proporții / 25

România tenebrelor – locuri blestemate
în care se întorc spiritele celor care au murit
neîmpărtașiți sau din cauze bizare / 37

Misterul preotului care „deschide cartea”,
exorciștii de la Tanacu
și alte fenomene inexplicabile / 87

Lămuriri bibliografice / 127

Vârcolacul de la Poeni, un sat bântuit de lupi cu puteri paranormale

Satul Poeni de la poalele Munților Poiana Ruscă ascunde niște întâmplări care ar satisface oricând apetitul pentru senzational drapat în culori întunecate specific oricărui roman de groază marca Stephen King.

„Cazul Poeni” cuprinde o serie de atacuri ale lupilor îndreptate asupra mai multor săteni. O femeie, Maria Sârbu, a fost chiar omorâtă și devorată de ceea ce, la prima vedere, părea a fi un lup (deși mulți săteni erau gata să jure că, de fapt, ar fi fost vorba de un vârcolac!). Însă toți zoologii afirmă că, de obicei, lupii nu atacă oamenii decât dacă sunt turbați, ceea ce în povestea de față este puțin probabil. Totodată, în nicio circumstanță lupii nu devin mănăcători de oameni, fenomen care se întâlnește doar în cazul tigrilor, leilor și leoparzilor. Misterul de la Poeni se adâncește și mai mult dacă luăm în calcul

faptul că în zona respectivă nu mai existau lupi de peste o sută de ani. Bătrânii satului sunt de părere că făptașul nu a putut fi în ruptul capului un lup obișnuit, ci că animalul care a atacat oamenii din Poeni a fost un lup necurat, un „strigon”, cum se spune în aceste părți strigoiului. Cei care au scăpat povestesc că fiara din altă lume arată precum un câine mare, negru cu blană zburlită, care nu lasă urmă pe zăpadă sau prin praf atunci când fuge, ca și cum ar fi plutit. De asemenea, poveștile spun că arătarea dispărea instantaneu dacă oamenii apucau să-și facă semnul crucii sau să rostească o rugăciune. Demon împelițat sau suflet neadormit de strigoi, nu se știe exact ce a atacat satul Poeni.

Oamenii sunt de părere că povestea neamului mușcat de fiară necurată începe acum peste două sute de ani, când cineva din familia respectivă ar fi omorât un alt sătean pentru a-i fura o armă foarte valoroasă. Cel ucis era unicul fiu al unei bătrâne care în ziua înmormântării ar fi aruncat în cimitir un greu blestem asupra neamului ucigașului fiului său. La scurt timp, ucigașul a intrat în sfera demonică a sancțiunii magice și a fost mușcat de un vârcolac, blestemat să se chinuie astfel și el, sub formă de lup dintr-o altă dimensiune.

Otilia Țeposu a cercetat în amănunțime fenomenele stranii petrecute la Poeni și povestește cum sursa sa a căzut ea însăși sub incidența teribilului blestem care încă pare a stăpâni locul. „Trimit un material pe care l-am făcut în urma unei călătorii în zona Munților Poiana Ruscă, oarecum la granița dintre Ardealul de sud-vest și Banat. Cea care m-a sfătuit să merg acolo a fost Otilia Hedeșan

de la Universitatea din Timișoara. Am descoperit lucruri impresionante. Materialul n-a fost publicat încă nicăieri, poate și datorită unei întâmplări ciudate pe care am să ți-o povestesc în câteva rânduri. La câteva zile după întorcerea mea din zona aceea, am fost atacată și mușcată de un câine, un dog uriaș pe care stăpânul lui n-a mai putut să-l controleze. Am coborât din mașină într-o parcare și câinele s-a năpustit asupra mea. N-am avut timp nici măcar să intru înapoi în mașină sau să mă apăr cumva. M-a mușcat și apoi s-a dus din nou lângă stăpânul lui. Fiind sub influența informațiilor pe care le-am adunat atunci pe teren, gândindu-mă și la faptul că, așa cum vei vedea în finalul articolului, în casa femeii mușcate de lup, despre care scriu, s-au blocat atât aparatul de fotografiat, cât și reportofonul, ba mai mult, că mașina care mă aștepta la poartă a fost lovită de un camion încărcat cu bușteni, am avut dintr-odată senzația că am intrat pe un făgaș interzis, că am stârnit prin curiozitatea mea lucruri, întâmplări (puteri, forțe??) necunoscute. De-atunci a mai trecut ceva vreme și abia acum am curajul să-l scot la iveală.” (scrisoare primită de Otilia Țeposu)

Mai trăiesc puțini din cei care și-ar mai putea aminti de chipul Mariei Sârbu din Poeni, de înfățișarea ei dinainte de ziua în care soarta i-a scos în cale ultimul lup care-a mai fost văzut prin pădurile de la poalele Munților Poiana Ruscă. Pot să fie doar vreo două sau trei femei mai bătrâne care își amintesc de ochii negri și de mersul sprintar al femeii a cărei întâmplare, de-acum mai bine de șaizeci de ani, a îngrozit toate satele așezate de-a lungul Begăi. „Poate că a fost primăvară și dimineată în

ziua aceea, ori poate că era vară și soarele zvânta noroai-
 riele de pe drum, sau poate că picături mari de apă cădeau
 ca un răpăit de gloanțe deasupra copacilor goi, ca acum,
 când cohorte de nori aleargă dezlănțuite într-o lumină
 sură ce se prelinge odată cu ceața, coborând dinspre
 munte. Sunt în Poeni și văd cum vine anevoie primăvara.
 Sunt aici pe urma unor povești ciudate despre Caii lui
 Sântoader, strigoi și pricolici, despre blesteme și oameni
 care se transformă în lup. Povești stranii despre întâm-
 plări ce nu se pot uita ușor. Vreau să-i cunosc pe oame-
 nii care le-au trăit, însă nu e nimeni pe ulițele pustii, iar
 niște femei care au stat lângă un izvor, ca să-și umple
 gălețile, au dispărut fără urmă într-o curte, până să ajung
 la ele, lăsându-mi doar amintirea unor broboade sau nă-
 frâmi legate ciudat, una peste alta, cu capetele ridicate
 în sus, către cerul din ce în ce mai cenușiu.

Blesteme, *strâgoni* și lupi! Satul e risipit pe ulițe înguste
 care coboară toate către albia noroioasă a râului Bega.
 Totul mustește de apă, pământul e jilav și zăpada mai stă-
 ruie prin colțurile umbrite. Ca să ajung în cerdacul celei
 mai bătrâne femei din sat, după sfatul preotului, urmez
 drumul de pe malul apei și mă opresc la penultima casă,
 ascunsă după o poartă mare de lemn." Ana Lăpugean e în
 bucătărie, stă pe un scăunel cu spatele către o sobă mare
 ce acoperă jumătate de perete. E obișnuită cu întrebările
 și curiozitatea celor veniți de departe s-o asculte. A văzut
 multe la viața ei, mai are doar „cinci ani până la nouăzeci”,
 a fost „fată isteată și descurcăreță tare” și-i pare bine
 când vine primăvara, că-i place să vadă cum înflorește
 toată lumea. Știe de neamul mușcat de lup, toată lumea

de aici, de pe vale, vorbește că acolo, în neamul acela,
 trebuie să fie un mare blestem, sau, mai zice ea gânde-
 toare, „poate, femeile acelea mușcate, căci au fost mai
 multe, n-au ținut Săptămâna Cailor, care-i cea mai rea
 pentru blesteme, din tot Postul Mare”. „Poate că sora
 mea, care-i mai tânără, știe mai multe să vă povestească”,
 mai zice mătușa Ana, văzând că se deschide ușa și două
 femei intră în bucătărie cu sfială și curiozitate ameste-
 cate. Femeile s-au așezat pe o laiță de lemn, una lângă alta.
 Se vede că sunt rude, au ochii la fel, sunt mamă și fiică și
 le cheamă Raveca pe amândouă. „Le spun și lor de ce-am
 venit și ele încep să povestească de parcă ne-am cunoaște
 de când lumea. Aflu astfel, ca o amenințare de început,
 că cea mai mare grijă a oamenilor din aceste locuri era
 să intre curați sufletește în Postul Mare, că se spovedeau
 și se lepădau de păcate înainte de marea sărbătoare a
 Paștilor.” Pentru că altfel, „cine nu ținea legile astea, cine
 nu se leapădă de păcate, cine rămâne neîmpăcat, cu
 greșeala în suflet, e pedepsit și blestemat să nu-și afle
 hodină pe lumea asta și nici pe aialaltă și să umble ca un
 lup, ca un strâgoni, ori ca un câne fără stăpân.” „Blest-
 mat ca și Caii lui Sântoader”, spune femeia mai tânără,
 „caii aceia care au fost feciori faini cândva, dar au înșelat
 fetele și au fost pedepsiți pentru asta”. Ea, Raveca, știe că
 au fost în satul lor și-n altele de la poalele muntelui și de
 pe valea Begăi multe întâmplări ciudate care i-au pus pe
 oameni pe gânduri. Le-a auzit și ea de la alții, căci cei
 bătrâni le știu și le povestesc. Mi le spune și mie și așa aflu
 cum o femeie „vigană”, sănătoasă adică, a murit încetul
 cu încetul, s-a stins, pentru că o alta, care i-a luat apoi

bărbatul, a vrăjit-o și „i-a tăiat salca”. Mai de-a dreptul, mai pe ocolite, cu oarece teamă totuși, femeile îmi spun cum au auzit ele de la alții că se taie salca. Cea care face vrăji alegea o salcie care era pereche cu femeia pe care voia s-o farmece. Apoi, în fiecare zi tăia cu toporul câte puțin din salcia aceea, care se usca încetul cu încetul, și zicea acolo niște vorbe. Și, după cum se usca salcia, așa se stingea și femeia, oricât de veselă și în puteri ar fi fost înainte. Sigur, se mai spune, asta nu puteau s-o facă decât „alea care umblau cu Necuratul”. De-aceea crede ea, Raveca, crede că e bine să intri în primăvară împăcat cu toți și să nu rămâi dator lui Dumnezeu. „Îmi povestește apoi despre un bărbat tare păcătos și blestemat, care locuia în satul vecin, Crivina. Îmi spune despre el că, după ce-a murit, ar fi apărut ca *străgoni*, lângă un pod ce duce către casa lui. Că i-ar fi dat cineva *Bună dimineată!*, dar că el n-a scos nicio vorbă. Stătea așa pupurez lângă pod și când or ajuns lângă el oamenii, care l-or văzut, el s-a făcut în cal și a plecat tropotind pe cale în sus. Și-apoi s-o întors și s-o luat în galop, cu coama vântată fluturând, s-o luat după oamenii aceia și ei s-o temut și o luat-o la fugă către casă, că le-o fost frică la toți. Și s-o băgat într-o curte, ca să scape de el și calul o trecut fugind pe drum mai departe. Și când s-o uitat după el, n-o mai văzut decât un câne negru ori un lup care mergea așa aplecat într-o lăture către pădure.” „Ie, ie, intră în vorbă și Raveca mai bătrână, ăla trebe că o fost lup de ăia blestemați, nu câne. Io am pățat una și mai și! N-aș fi crezut, dacă mi-ar fi povestit cineva, da' am pățat-o io și atunci n-are nimeni ce zice. Am venit într-o sară cu moșul meu de la joc și

cum mergeam noi pe malul apii, numai ce-am auzit în spatele nostru *ciup, ciup, ciup*, așa ca și cum ar merge o găină. Ne-am uitat înapoi, dar nu se vedea nimica și atunci m-au luat așa niște flori și m-am prins de bărbatu-meu. Apoi, am auzit pe drum așa ca și cum ar merge un cal împiedicat, *clop, clop*, și tot nu se vedea nimica pe uliță. Io m-am băgat cu tătu' în moșu' meu, de spaimă și el m-o prins de mână și și-o făcut sămnul crucii. Și ce să vezi? Când am ajuns acasă, am deschis poarta și era la noi în ocol un cânioc mare, negru și când a zis moșul meu *Dumnezeu îi cu noi!*, numai ce-o dispărut câniocul, ca și cum nici n-ar fi fost. Acuma, io stau și mă întreb dacă ăla era un câne ca toți câinii, el nu putea să dispară așa fără să-l mai vezi, nu? Cred că mai degrabă o fost lup, lup de ăla trimes de oarecine, că lupu-i cel mai tare în blestemății și în lup se fac toți ăia care n-au liniște pe ceia lume.” Jurnalista mai află de la bătrânele, care nu se mai pot opri din povestit, că „străgonii” se fac din oameni care au murit neîmpăcați, din cei care s-au spânzurat ori care și-au făcut singuri moartea pe care n-a vrut-o Dumnezeu. Că cei care sunt bănuți că ar putea deveni strigoi sunt legați de mâini și de picioare cu ață sau cu „drod” (sârmă), că se pune în sicriu, la picioarele lor, praf de pușcă și că se înconjoară casa și gospodăria cu lumânarea mortului aprinsă, ca ei să nu mai aibă putere să se întoarcă. De asemenea, se spune că, în ciuda acestor preparative, mulți din cei blestemați s-au întors totuși, că au fost auziți „zdupăind” prin pod sau prin casă, ziua sau noaptea, că mulți „s-or suit lângă nevestele lor în pat”, că pe alții i-ar fi văzut lumea urcați în frăgar sau mergând pe

Re drum fără să scoată o vorbă dacă erau întrebați de ceva. Și că un personaj ciudat precum „săraca Ruja Strâmbă” ar putea povesti în amănunt cât a chinuit-o ca „străgoni” bărbatul ei care se întorcea noapte de noapte la ea în pat, multă vreme după ce-a murit. „Doamne feri!”, mai zice bătrâna, „Doamne feri!”, zice și omul de presă și tăcerea se lasă o dată cu înserarea în bucătăria în care simte că, dintr-o dată, îi este mult prea cald.

Apoi, intră în scena mitică un alt element inițiativ – „traista cu drac”, ceva ivit parcă dintr-o apocalipsă zombie. „Nu mai trebuie să le întreb nimic, femeile povestesc de zor, își iau una alteia vorba din gură, nici nu mă mai bagă în seamă. Nu fac decât să notez poveștile și istoriile, întâmplările, halucinante uneori, pe care și ele le-au trăit sau le-au auzit povestite de alții. Mă gândesc înfrigurată, în tot acest răstimp, la cât de departe suntem noi orășenii de realitatea satului și cât de superficială este uneori imaginea pe care o avem despre această lume.” „Țin minte ca azi, zice Raveca cea tânără, că se povestea în sat cum că la puntea aia peste Bega, aia de la capătul satului, după cum spuneau femeile bătrâne, se puneau farmece. Adică se zicea că în ziua de marți, mai ales, fetele bătrâne nemăritate, femeile invidioase, cele rele la inimă, cele care-l aveau pe Dracu aruncau blestemul pe punte și acela care trecea primul puntea, îl lua asupra lui, fără să știe. Se credea că asta le ajută pe ele să se mărite sau să-și aranjeze în vreun fel viața, să obțină ceva ce era al altuia, averea sau situația. Noi ne feream să trecem peste punte, ca să nu luăm asupra noastră blestemul acela. Că nici nu știi când ieși în lume pe unde calci, poate să fie răul la

vreo scurtătură, la o răscruce, la un izvor. De aia e bine să fii cu suflet curat și cu spaimă de Dumnezeu, ca să te ajute să te ferești de cel rău, că dacă ești curat nu se prinde nimica de tine. Totdeauna când ieși pe poartă, e bine să te gândești la cele sfinte.” Începe apoi o altă poveste și reporterei îi este din ce în ce mai greu să creadă că se află la numai câțiva kilometri de un oraș european cum este Timișoara, pentru că ceea ce aude pare preluat cuvânt cu cuvânt din misterele medievale de factură gotică. „Cică trăiau acum câțiva ani, într-un sat vecin, două femei, mama și fata, care s-au angajat cu ziua să sape la un gospodar și, când a dat să se însereze, zăce cea bătrână către fată: – *Du-te acasă și dă-i drumul!*. Aia o zis: – *Ba, du-te dumneata, că dumneata l-ai cumpărat!*. Și tot așa s-au ciorovăit ele o vreme, până când alte femei, care erau și ele acolo la săpat, le-au tras de limbă și cea bătrână le-ar fi spus, cu greu, e drept, că a cumpărat un Drac pe care l-a adus într-o traistă din Valea Bălească, de la cineva. – *Nu-i minciună, să știi, doamnă dragă*, îmi spune femeia văzând că mă uit cu ochii măriți la ea. – Așa o fost, or cumpărat un drac și îl țineau legat și numai noaptea îi dădeau drumul și-atunci trebuia să-i dea de lucru, adică să-l trimită să facă ceva rău, pentru că altfel el le mânca pe ele, le mânca de obraz. Și dimineța, după ce făcea răutăți și blestemății, Dracul se întorcea iară la ele și ele-l legau la loc până sara, când iară trăbuia să-l trimeată la lucru. Știe numai bunul Dumnezeu care-i adevărul, că acum-a-s moarte femeile alea, io nu v-am spus decât ce-am auzit de la alții. Femeia aia mai bătrână o murit tăta desfigurată de dracul ăla, cu capul în apa râului, înghețată,